

F. t. L. om Ændr. i L. om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde.

stemmelserne om, hvilke Personer der skal anses som selvstændige Udøvere og som følge deraf forsikringspligtige over for sig selv, er foreslåede fastsat paa Grundlag af Bestemmelserne i § 26 i Lov om Saltvandsfiskeri af 2. Juni 1917, hvorefter der ved Fiskere forstaaes saadanne Personer, som driver Fiskeri som Erhverv, og for hvis Vedkommende mindst $\frac{1}{5}$ af deres Aarsindtægt ved personlig Virksomhed skyldes Fiskeri. De i nævnte Lovbestemmelse fastsatte yderligere Betingelser nemlig, at Fiskeriet skal have været drevet i mindst 2 Aar, og at den paagældende skal være fyldt 21 Aar, synes derimod mindre paa-krævede, hvor Talen er om Forsikringspligt, og disse Betingelser er derfor ikke medtagne i nærværende Lovforslag, hvor det formentlig alene bør komme an paa, om vedkommende ernærer sig ved Fiskeri og mindre Skibsfart som egentligt Erhverv.

Forsikringsforholdene er ordnet saaledes, at de paagældende selvstændigt erhvervsdrivende Personer er lovpligtige Medlemmer af Forsikringsforbundet.

3) Personer, der driver Fiskeri og mindre Skibsfart, uden at falde ind under Gruppe 2) har Adgang til at tegne frivillig Forsikring for sig selv i Forsikringsforbundet.

Ministeriet har endelig haft under Overvejelse, hvorvidt Grænsen mellem Lovens Kapitel 7 og 8 burde ændres. Efter de nugældende Bestemmelser er Forholdet det, at Redere for Skibe over 20 Reg. Tons Brutto hører under Kapitel 7 og for Sejlskibes Vedkommende under en særligt for Sejlskibe oprettet Afdeling indenfor »Danske Rederes Ulykkesforsikringsforbund«, medens Ejere og Brugere af Skibe mellem 4 og 20 Reg. Tons Brutto hører under Forsikringsforbundet for danske Fiskere og Søfolk (Lovens 8. Kapitel). Forsikringsforbundet for danske Søfolk og Fiskere har imidlertid med Tilslutning fra Dansk Fiskeriforening anholdt om, at Grænsen bliver forhøjet til 100 Reg. Tons, eventuelt 150 Reg. Tons, ud fra den Betragtning, at samtlige Fiskerifartøjer bør høre til samme Forsikringsforbund. Ministeriet har dog ikke ment at burde stille Forslag herom, idet det maa befrygtes, at en Overføring fra Redernes Forbund til Fiskernes Forbund af samtlige Fartøjer fra 20 til 100, eventuelt endog 150 Reg. Tons vil betyde en saadan Svækkelse af den indenfor Rederforbundet oprettede Sejlskibsafdeling, at denne ikke bliver i Stand til at bære den Risiko, der paahviler det. Man skal i saa Henseende oplyse, at der for Tiden under

Rederforbundets Sejlskibsafdeling hører ialt 1 132 Skibe med en samlet Besætning af 5 076 Mand. En Forhøjelse af Grænsen til 100 Reg. Tons vil medføre, at 329 Fiskerifartøjer med en Besætning af 1 370 Mand og 536 Fragtfartøjer med en Besætning af 1 579 Mand vilde gaa over til Fiskerforbundet. Derved vil altsaa ialt 865 Skibe med 2 949 Mand forlade Rederforbundets Sejlskibsafdeling, der efter Udskillelsen vilde være reduceret til 267 Skibe med en samlet Besætning af 2 127 Mand.

Tænkte man sig Grænsen sat til 50 Tons, vilde der udgaa af Sejlskibsafdelingen 326 Fiskerifartøjer — altsaa kun 3 mindre end før nævnt — med 1 359 Mand og 322 Fragtfartøjer med 786 Mand, hvorefter Afdelingens Forsikringsbestand vilde være reduceret til 2 931 Mand, forhyret ombord paa 484 Fartøjer. Ihvorvel der altsaa, saafremt Grænsen sættes til 50 Reg. Tons, vilde udtræde 217 Skibe med 804 Mand færre end, hvis Grænsen sættes til 100 Tons, vilde man dog anse det for betænkeligt, at en lovtvungen, paa Gensidighed baseret Forsikrings sammenslutning indskrænkes til at omfatte et saa begrænset Antal Redere — navnlig i Betragtning af den store Risiko, disse Forsikrings sammenslutninger maa bære. Selv under de nuværende Forhold, hvor Afdelingen omfatter alle registreringspligtige Sejlskibe, er Forsikringsbidragene blevne følt som en betydelig Byrde af de mindre Skibe til Trods for, at der i de forløbne Driфтаar har fundet Nedsættelse Sted af de smaa Skibes Forsikringsbidrag af Hensyn til, at disse ikke i saa høj Grad har været udsat for Krigsfaren som de større Skibe. Denne Byrde vil, naar Forsikringsbestanden indskrænkes, blive uforholdsmæssig stor for de tilbageblevne Skibe.

En Ordning af Forholdet paa den Maade, — jfr. Fiskeriforeningens Lovudkast —, at man lader alle Fartøjer, der udelukkende benyttes til Fiskeri, henhøre til Fiskerforbundet, synes ej heller praktisk gennemførlig, da det ingenlunde med Sikkerhed kan afgøres, til hvilket Forbund et Skib i saa Fald skal regnes, idet samme Skib snart kan anvendes til Fiskeri snart til anden Sejlads. En saadan Ordning vil ogsaa kunne medføre, at der opstaaer Ønske om Overføring til Rederforbundet af de i Fiskerforbundet staaende, udelukkende til Fragtsejladis benyttede Fartøjer. Naar der ikke i Loven sættes klare og bestemte Grænser, vil der formentlig opstaa mangfoldige Vanskeligheder og Tvivlsspørgsmaal med Hensyn til Præmieberegning, Udbetaling af Erstatninger m. v. Ministeriet